

tionem Concilii in Antwerpen die 18. Novembris 1662. cessante legitima præscriptione contraria. Tertium est, magnam esse differentiam inter purgamenta puerperii, & illa mensis ordinaria; in his enim sanguis purus, nisi mala valetudo mulieris obitet, expurgatur. At in puerperio cum sanguine ipso ante, vel etiam deinceps aqua effluit, & copiosa est ipsius Sanguinis fluxio cum multis impuritatibus, & durat in partu masculi 30. dies; in feminino ultra 40. ut ex Hippocrate libr. 1. de Natur. puer. num. 11. & Arist. 7. de Hist. Animal. cap. 3. demonstrat Zacchias in d. Q. Medicoleg. lib. 1. tit. 3. quest. 4. num. 56. & libr. 10. conf. 69. numer. 2.

Sed utrum mulieres tempore menstruum possint licite Sacram Eucharistiam suscipere? differit idem Pignatellus tom. 9. consult. 94. n. 35. & 36. ubi antiquos iidem menstruatibus mulieribus non licuisse probat ex Epitola B. Dionysii Alexandrini ad Basilidem, & ex Novella Leonis sapientis Imperatoris. Nichilominus asserit esse Judaicam superstitionem, quia sola copula num. 57. carnalis peccaminosa impedit S. Eucharistiam sumptionem.

Sexto, inter Hebræos erat Sacrificium Zelotypiæ, de quo in libro Numeror. cap. 5. Marito enim suspicante de pudicitia Uxor, deficientibus testibus, dicebatur Uxor ad Sacerdotem in atrio Sancto, ubi instituebatur Sacrificium farinæ hordeæ sine oleo, & sine thure; & descriptis meditationibus per Sacerdotem in membrana, eaque injecta in aquam, coquebatur mulier ipsam aquam bibere; ex cuius potu, si innocens esset, nullum detrimentum, si verò rea, statim intumescerebat ejus venter, & femur putrescebat; ut ibi textus Sacri insinuat; testanturque Interpretes Cornelius à Lapide, Tirinus, Bonfrerius, & alii Doctores in d. capit. 5. Deum se obligasse ad hanc miraculosam punitionem, ne mariti Zelotypi occiderent uxores. In Ecclesia Catholica olim introducta erat purgatio ab hac suspitione Zelotypiæ per contretionem ferri candentis; quam facere non recusat vit S. Chune Gundis calumniata apud S. Henricum Imperatorem maritum suum, et si Virgo, & omnium virtutum gloria eluceret. Porrò hanc probationem tamquam juri canonico contrariam Summi Pontifices proscrisperunt; ut tot. tit. Decretal. De Purgatione Canonica. Factum S. Chune Gundis narrat Eminent. Cardin. Baronius in Annalib. Eccles. ad Annum 1024. num. 9.

Septimo, inter Sacrificia reponendum venit illud Vaccæ Rufæ, quæ immolabatur à Sacerdote extra castra tempore Tabernaculi, & extra Urbem Jerusalem tempore ædificati Templi; ad hoc ut ejusdem Vaccæ cineres impositi in aquam, eam lustralem facerent, & virtutem darent expiandi Hebræos ab aliquibus immunditiis legalibus, ut præscribitur in libr. Numeror. cap. 19. ubi Abulensis, Lytanus, Cornelius à Lapide, Tirinus, Bonfrerius, & alii Scripturistæ, qui plura dubia examinant; deducunt in hac caeremoniali expiatione, processisse in Ecclesia Catholica usum Aquæ lustralis, seu benedictæ, habentis vim remittendi peccata venialia; ut nos differimus in Decisionibus Anni 1687. ad Casum primum Mensis Decembris.

Ultimo notanda venit immolatio, seu mactatio Vitulæ in eventum alicujus homicidii occulti ad expiationem habitantium, in quorum districtu sanguis humanus fuisset effusus, ut ordinatum erat in libro Deuteronom. cap. 21. ubi Cornelius à Lapide, Tirinus, & alii Expositores; qui caeremonias præscriptas examinant in mactatione illius Vitulæ, & illationem faciunt ad eam questionem, An sit miraculosus fluxus sanguinis è vulneribus hominis occisi, si homicida in ejus præsentia compareat? Et an Judex ex hoc indicio possit procedere con-

tra reum ad torturam, & ad condemnationem? Has questiones ego examinaui in meis Discursibus de Prima Mundi ætate, impressis per D. Andream Poletum Bibliopolum Venetiis anno 1697. ut videre poterit curiosus Lector, in Disc. XII. ad intercessionem Abelis; multa enim ibidem exempla congesti, & opinionem Farinacii celeberrimi Criminalitæ in quest. 52. num. 154. nec non Antonii Theauri in Decif. CLXIII. atque Carenz part. 2. tit. 12. §. 22. pro Judicum instructione adduxi. Quæ dicta sint pro explanatione omnium Sacrificiorum Legis Mosaicæ, ex quorum multitudine, atque Rituum, & caeremoniarum varietate, & difficultate, manifestè apparet, quàm suave sit jugum Evangelicæ Legis, in qua Sacerdotes non tenentur, nisi ad horas Canonicas, & ad Sacrosanctum Missæ Sacrificium devotè celebrandum, ad cujus explanationem in sequentibus calamus se converteret.

Corollarii loco non est silentio obvolvendum, quòd Hebræi Sacrificia pro defunctis consuebant litare, juxta illud clarissimum Scripturæ Sacræ testimonium, 2. Machab. 12. 43. Vir fortissimus Judas collatione facta duodecim millia drachmas argenti misit Jerusalem offerri pro peccatis mortuorum sacrificium. De quo differit Emin. Cardin. Bellarminus libr. 1. de Purgator. cap. 2. & Tirinus in d. cap. 12. libr. 2. Machab. ubi ad refellendos hæreticos id negantes, allegat plures Auctores tum antiquos, tum modernos, qui ex Ritualibus Judaicis, & aliis argumentis insolubilibus hanc veritatem confirmant.

DECISIO XXVIII. ARGUMENTUM.

Quodnam sit verum, & proprium Sacrificium in Lege gratiæ? Eucharistia non solum est Sacramentum, sed etiam Sacrificium CHRISTUS obtulit Corpus, & Sanguinem suum in cæna sub speciebus Panis, & Vini. Utrum etiam seipsum communicaverit? Vocis Missæ multiplex significatio. Oblatio Corporis, & Sanguinis CHRISTI sub speciebus Panis, & Vini in Missa est Sacrificium verum, & proprium in Lege gratiæ. Hæc veritas per annos 500. à nemine fuit impugnata, nisi à Luthero, Calvino, & aliis hæreticis. Rationes, & fundamenta veritatis Sacrificii Missæ. Apostoli, & ejus Successores semper Missam celebrantur. Hæreticorum objectiones, & solutiones earum. Sacrificium Crucis est sufficientissimum pro salute omnium; si tamen applicetur per media à Christo instituta; inter quæ unum est Sacrificium Missæ.

SUMMARIUM.

- 1. Christus Dominus vita sua durante duo obtulit Sacrificia, Invenit unum in Cæna; Cruentum alterum in Cruce.
2. Eucharistia non solum fuit à Christo instituta ut Sacramentum, sed etiam ut Sacrificium.
3. Christum litasse Corpus, & Sanguinem suum sub speciebus panis, & vini est de fide.
4. Apostoli præceptum habuerunt de Sacrificio Eucharistico faciendum.
5. Christus post consecrationem, & oblationem Eucharistia in cæna nihil seipsum communicaverit cum ipsis.
6. Missa quare sic nominetur Sacrificium Eucharisticum? Significationes hujus nominis Missa.
7. Sacrificium verum, & proprium in Lege gratiæ est oblatio Corporis, & Sanguinis Christi sub speciebus consecratis panis, & vini.
8. Lutherus, Calovus, & alii hæretici impugnant Eucharistici Sacrificii veritatem, quam totus

- totus Orbis Christianus per annos 1500. semper professus est.
9. Christus in Cæna quibus verbis præcepit Sacrificium Eucharisticum?
10. Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech propagatur in Sacerdotibus ejus ministris offerentibus Eucharistiam.
11. Respublica quælibet habet tria, Legem, Sacrificium, & Sacerdotes.
12. Oblatio Eucharistica obtinet omnia requisita veri Sacrificii.
13. S. Petrus Apostolus primus omnium Missam celebravit.
14. S. Andreas Apostolus, S. Jacobus, & alii Missam celebrabant.
15. Ministrare Domino idem est, ac Sacrificare.
16. Planeta, qua Missam celebrabat Sanctus Petrus Apostolus, servatur Parisiis.
17. Penula Sancti Pauli Apostoli quid esset?
18. Missa ab Apostolorum tempore semper est celebrata, tamquam verum Sacrificium.
19. SS. Patres ab initio Ecclesiæ, & successores semper professi sunt, Missam esse verum, & proprium Sacrificium, in quo offertur Deo Corpus, & Sanguis JESU CHRISTI Filii ejus.
20. Canon Missæ expressè continet eam esse verum Sacrificium.
21. Canon Missæ à quibus sit compositus?
22. Figura, quibus in veteri testamento denotabatur Sacrificium Missæ.
23. Sacrificium Agni Paschalis cur non offerretur à Sacerdotibus; sed à capitibus domorum? & 24.
24. Hæreticorum objectiones contra Sacrificium Missæ.
25. Sacerdotes in Lege gratiæ non sunt successores, sed Ministri Christi.
26. Adorare aliquando in Scriptura idem est ac sacrificare.
27. Missa quomodo sit Sacrificium in spiritu, & veritate?
28. Sacrificium Missæ an deroget Sacrificio Crucis?
29. Sacrificium Crucis habet vim infinitam ad salvandum.
30. Missa est repetitio Sacrificii oblatis in Cruce.
31. Merita Passionis Christi sunt nobis applicanda per media ab ipso instituta.
32. Peccati humani generis gradus duo, & qui?
33. Passio Christi sufficiens est pro salvandis omnibus hominibus, sed opus est, ut ipsa nobis applicetur per fidem, Sacramenta, & Sacrificium Missæ.
34. Sacrificium Crucis dat nobis dominium meritorum Christi, Sacrificium Missæ dat possessionem, & usum.
35. Titulus non sufficit ad usum rei, sed requiritur etiam possessio.
36. Missa est clavus ærarii meritum Christi.
37. Oblatio alia quomodò non requiritur pro peccato?
38. Verba Christi in Cruce consummatum est, ad quid referantur?
39. Cultus supremus præstatur Deo per Sacrificium Missæ.

ideoque in præsentii Decisione breviter venit demonstrandum, Quodnam extet hæc nostris temporibus verum, & proprium Sacrificium?

Pro intelligentia dicendorum duo sunt præmittenda, & prænotanda. Unum est, quòd tergitimus supra Decif. IV. num. 25. Redemptorem nostrum Christum JESUM, tamquam Summum Sacerdotem, ac Pontificem duo, sua vita durante, celebrasse Sacrificia, incruentum primum; alterum cruentum. Hoc fuit illud, quod feria sexta Parasceves obtulit de se ipso in Golgotha, idest Calvariæ loco, super ara Crucis pro expiatione iniquitatum hominum; de quo cruento Sacrificio locuti sumus Decif. XI. num. 8. & Decif. XIII. num. 38. in hoc eodem tractatu, & de eodem Apostolus scribens ad Ephesios cap. 15. vers. 2. ait: Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis Oblationem, & Hostiam in odorem suavitatis, & de hoc Sacrificio nulla est controversia apud fideles, ut demonstrat Emin. Cardin. de Lauræa de Incarnatione disp. 22. art. 15. à num. 81. & seqq. ubi Sacrorum Patrum cumulat testimonia.

Aliud Sacrificium, quod Christus fecit, & à Sacerdotibus in Ecclesia faciendum instituit, fuit incruentum per consecrationem Panis, & Vini, & oblationem sui Corporis, & Sanguinis, sub speciebus Panis, & Vini post consecrationem contentorum. Siquidem ipse Redemptor in ultima cæna cum Discipulis suis, vespere diei decime quartæ primi Mensis, ut probavimus in Decisionibus de Eucharistia, Decifio XI. num. 15. non solum instituit divinum hoc Sacramentum; sed simul illud obtulit in Sacrificium æterno Patri, adimplens id, quod de se tanto tempore antè prædictum fuerat ab eodem æterno Patre per os David: Juravit Dominus, & non paventibus eum, tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Psalm. 109. vers. 4. Cum enim fuisset Melchisedech Rex Salem Sacerdos Altissimi solitus offerre Sacrificium Panis, & Vini; ut late differimus supra Decif. XVIII. Et præfigurasset Christum venturum pluribus signis, ibidem sub num. 12. per nos collectis; ut figuræ responderet Veritas, in hac ultima cæna ipse Dei Filius non solum consecravit, sed etiam litavit Corpus, & Sanguinem suum sub speciebus Panis, & Vini; ut pluribus Sanctorum Patrum testimoniis comprobatur Eminentiss. Cardinalis de Lauræa d. tract. de Incarnatione disp. 22. art. 5. à num. 89. & seqq. & de fide firmat Concilium Tridentinum sess. 22. cap. 1. his verbis: Is igitur Deus, & Dominus noster, est semel seipsum in ara Crucis, morte intercedente, Deo Patri oblaturus erat, ut æternam illi Redemptionem operaretur; quia tamen per mortem Sacerdotum ejus extinguendum non erat: in cæna novissima, &c. Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech se in æternum constitutum declarans, Corpus, & Sanguinem suum, sub speciebus panis, & vini Deo Patri obtulit. Igitur Christus Dominus in eadem cæna non solum Eucharistiam instituit; sed ipsam etiam litavit æterno Patri; deinde à Apostolis eandem consecrandi potestatem tribuit; ac Sacrificandi iustionem fecit; atque eorum successoribus Sacerdotibus, dicens: Hoc facite in meam commemorationem, ut profugerit Concil. Trid. d. sess. 22. cap. 1. & docent Suarez tom. 3. in 3. p. D. Thomæ disp. 73. sect. 2. Collegium Salmanticen. tom. 10. De Incarnatione tract. 2. disp. 31. dub. 3. num. 31. Et tom. 11. De Sacramentis in genere tract. 5. cap. 1. n. 8. & Gonet tom. 5. De Sacrificio Missæ disp. 11. à num. 14. & seqq.

Utrum autem Salvator post consecrationem Eucharistiæ, & ejusdem oblationem, ac Sacrificium, seipsum communicaverit, sumendo species Sacramentales Panis, & Vini; prout illas etiam Apostolis sumendas tradidit? communis est opinio affirmativa, quam tenent S. Thomas in 3. part. quest. 81. H 3 art. 1.

art. 1. S. Bonaventura in 4. Sent. art. 1. quæst. 4. in corp. Alensis 4. part. q. 11. Membr. 2. & alii plures relati à Scortia lib. 1. de Sacrificio Missæ cap. 5. & habetur in cap. Nec Moses 87. de Consecrat. dist. 2. ubi est S. Hieronymo dicitur, quod ipse Dominus JESUS fuit convivia, & convivium: Atque Glossa subdit hæc carmina:

Rex sedet in cœna, turba cœnæ duodena; Se tenet in manibus: Se cibum ipse cibum. Et de hoc quæstio plenè, ac eruditè agit Eminentiss. Cardin. de Laurea de Incarnat. d. disp. 22. num. 100. atque per nos dictum fuit in Decisionibus de Eucharistia Decif. XXXIII. num. 4. ubi alios DD. allegavimus.

Secundum præmissum, & prænotandum est; quod Eucharisticum Sacrificium, de quo in præfenti, & in sequentibus Decisionibus actum sumus, communi vocabulo vocatur Missa; quare duo sunt observanda. Unum quod hoc vocabulum Missa apud Sanctos Patres plura solet significare, videlicet dimissionem religiosorum à Choro, vel populi ab Ecclesia; sive Lætionem, & preces, quæ præcipue Sacrificium præcedunt, vel concomitantur; aut in psallendo à Monachis, & aliis Clericis interponuntur; nam & totum Divinum Officium in Agathensi Concilio cap. 30. Missa nominatur. Aliquando etiam Missæ nomine festivitates Sanctorum denotantur; ut pluribus citatis Scriptoribus disputat Eminentiss. Cardin. Bona Rer. Liturgic. lib. 1. cap. 1. & 2. ubi firmat; hoc nomen Missæ ex principali significatione Sacrificium indigitare. Porro, cujus rei causa Sacrificium incrementum, & Eucharisticum sortitum sit hæc Missæ nomenclaturam, non est facile determinare: nam I. Alii volunt, eam venire à verbo Hebraico Missab, quod oblationem significat, ut habetur in Deuteran. cap. 16. vers. 10. & ita docet Joannes Reuchlinus lib. 2. Hebraicar. Erudit. Claudius de Sanctis in Præfat. ad Liturg. Patrum. Eminentiss. Cardin. Baronius Anno 24. numer. 79. & alii, quos citat, sed non sequitur Eminentiss. Cardin. Bona d. lib. 1. cap. 1. num. 1. II. Alii præcise vocem Missæ venire à Verbo Græco Mysis, ex quo Mysteri, quod est docere, instituit, & spiritaliter initio, & inde Missam, in qua fideles docentur altissima Mytheria, & rem divinam.

III. Alii, inter quos Gabriel Albaspinus libro 2. De Sacram. Euchar. cap. 3. autumant, Missam dici à nomine Mess; quod apud gentes septemtrionales significat festum, sive congregationem; ad Sacrificium autem populi congregantur, & sic vocatur Missa. IV. Alii ita nuncupari volunt à missione Panis, & Vini, quam antiquitus faciebant fideles ad Altare, pro consecratione; de qua oblatione, & missione distulerimus supra in hoc tractatu Decif. III. num. 14. V. Alii putant, Missam dici, quasi transmissam; ea ratione, quia in Sacrificio per manus Sacerdotum preces adstantium ad cœlum transmittuntur. VI. Alii asserunt, ita denominari à missione populi, quæ fit completo Sacrificio, quando dicitur, Ite Missa est. Vel quæ fiebat ante Offeritorium de Catechumenis, quibus non permittebatur, ulterius morari in Ecclesia. Et hæc quantam, & sextam Etymologiam hujus vocabuli veriorum esse testantur moderni Scriptorum. Magr. in Hierolexic. in Verb. Missæ. Vossius in Etymologic. Lingue Latine eod. Verb. Missa Gonet. d. tom. 5. De Sacrificio Missæ disp. 11. Artic. 1. §. 1. Sperellus in Parenesi Teleturgica cap. 2. Eminentiss. Cardin. Bona d. lib. 1. cap. 1. & dictum fuit in Decisionibus De Eucharistia Decif. II. sub num. 2. ubi divini hujus Sacrificii alia nomina cumalavimus.

His prænotatis dicendum, & affirmandum venit, in Legge Evangelica, in qua vivimus, & hoc tempore gratiæ, verum, proprium, & unicum Sacrificium esse oblationem Corporis, & Sanguinis Christi sub speciebus consecratis Panis, & Vini;

quam faciunt Sacerdotes in persona ejusdem Christi, juxta ipsius institutionem in novissima cœna; quod quidem Sacrificium communi vocabulo vocatur Missa. Hanc veritatem, quam totus Orbis Christianus annis mille, & quingentis circiter, semper professus est, atque servavit, exceptis paucis novatoribus, de quibus supra in Decif. VII. num. 20. & Decif. VIII. num. 15. aucti impugnant Lutherus, Calvinus, Melancthon, & alii Hæretici, qui in præterito sæculo fuerunt; contra quorum insaniam Catholicis Doctores insurrexerunt; quam subinde Sacrosanctum Concilium Tridentinum damnavit; dum in antecedenti Sess. 22. cap. 1. & 2. indubitatum esse articulum fidei firmavit, quod in Missa offertur Deo verum Sacrificium Corporis, & Sanguinis JESU CHRISTI Filii ejus sub speciebus panis, & vini Sacramentalibus, & in primo Canone ejusdem sessionis ita statuit: *Si quis dixerit, in Missa non offerri Deo verum, & proprium Sacrificium; aut quod offertur, non sit aliud, quam nobis Christum ad manducandum dari; anathema sit.*

Porro, quamvis prædictæ Decisiones ad Clerum, & eruditum præsertim, non admittant rationes, & fundamenta omnia, quibus Patres, & Concilia utuntur ad convincendos hæreticos, nonnulla tamen non me piget hic transcribere ad ornatum materię, & consolationem spirituale fidelium. Probat utique veritas Eucharistici Sacrificii, quo utitur Ecclesia Catholica ex sequentibus.

Primo ex Verbis ipsius Redemptoris, quibus cum ipse primum obtulisset in cœna hoc Divinum Sacrificium sui Corporis, & Sanguinis sub speciebus Panis, & Vini, ut probavimus in primo præmissis, præcepit Apostolis, ut idem facerent in sui commemoracionem; ut scribit S. Lucas capit. 22. vers. 19. ubi: *Hoc facite in meam commemoracionem.* Advertendum est enim; quod *hæc facite* in hoc loco eundem sensum habet, ac *Sacrificare*; idque concludenter habetur, tum in Levitic. cap. 15. vers. 15. ubi jubetur, deserti duos turtures, aut duos pullos columbarum ad Sacerdotem: *qui faciet unum pro peccato, & alterum in holocaustum.* Facere verò expressè ibi denotat immolare, ac Sacrificare; ut observat Cornelius à Lapide in eodem loco, & alii Scripturistæ. Tum ex cap. 2. vers. 27. Luca, ubi dicitur: *Et cum inducerent puerum JESUM parentis ejus, ut facerent secundum consuetudinem Legis pro eo.* Videlicet, ut offerrent in Sacrificium par turturum, aut duos pullos columbarum; ad quem effectum, completis diebus purgationis Deiparæ, ipsum JESUM portaverant ad Templum. Præcepit itaque Christus Dominus Apostolis, & Sacerdotibus eorum successoribus, ut idem facerent, quod ipse tunc fecerat; videlicet consecrarent, & in Sacrificium offerrent Corpus suum, ac sanguinem sub speciebus Panis, & Vini; ut latius scribunt Suarez d. tom. 3. in 3. part. D. Thomæ disp. 74. sèc. 2. §. Secundum argumentum. Et Matris in 4. sentent. dispus. 4. num. 69.

Secundo, probatur ex convenientia Sacerdotii ipsius Christi secundum ordinem Melchisedech consentiens, in oblatione panis, & vini, ut supra dictum est; quod quidem Sacerdotium propagatum in omnibus Sacerdotibus novæ Legis, qui Ministri sunt ipsius Christi in offerendo Sacrificio. Sicut igitur Christus Dominus prima vice Sacrificium obtulit in cœna sui Corporis, & Sanguinis sub speciebus Panis, & Vini ad complementum figure in Sacrificiis Melchisedech existentis; sic opus erat, ut idem Sacrificium antea figuratum continuaret usque ad finem mundi per manus Sacerdotum representantium personam Christi, & in ejus persona consecrarent panem, & vinum; ut docet dissert. Suarez d. sèc. 2. argum. primo; & novissime Ivenia in Commentar. Histor. & Dogmat. de Sacramentis Dissert. V. quæst. 1. caput. 2. §. 1.

Ter-

Tertio probatur ex ratione novæ Legis; in omni namque Legge, & Republica bene instituta hæc tria semper fuerunt conjuncta: Lex, Sacrificium, & Sacerdotium; & tam in Legge naturæ, quam in Legge Moisaica fuerunt Sacrificia, quibus homines Deum colerent. Idcirco opus erat, ut etiam in Legge gratiæ, quæ cæteris est præstantior, determinatum esset Sacrificium, & quo Deus speciali cultu coleretur; hoc autem est Eucharistia mysterium, in quo concurrunt omnes partes essentialiter Sacrificii; nam Panis, & Vinum conversa in Corpus, & Sanguinem Christi offeruntur Deo in figuram ipsius supremi domini, & nostræ subjectionis. Fit hæc oblatio per legitimum Ministrum, nempe Sacerdotem ad hoc specialiter deputatum auctoritate Christi, qui est caput, Legislator, & Ecclesiæ fundator. Consumitur autem res oblata, tum quia Christus desinit esse visibilis, & sensibilis, quatenus est sub speciebus Panis, & Vini; tum etiam quia ipsæ species desinunt esse per manducacionem, & potationem; ut considerat Suarez in 3. part. d. disp. 74. sèc. 1. col. 6. vers. Ultimo loco. Martius in cit. disp. 5. sub num. 70. Brognolus in Spectulo Cleric. trad. 10. cap. 2. vers. 6. & 7. & Eminent. Cardin. de Lugo de Sacram. Euchar. d. disp. 19. num. 21.

Quarto confirmatur exemplo Apostolorum, qui ab ipso Christo edocti, Missam jugiter celebrabant, & hoc Eucharisticum Sacrificium obtulerunt. Nam in die Pentecostes recepto ab Apostolis Spiritu Sancto in Cœnacu, ibidem primum omnium Apostolorum Petrus Missam celebravit, ut ex Ecclesiasticis scriptoribus offendit Eminentiss. Cardin. Bona Rer. Liturgic. dist. lib. 1. cap. 5. num. 1. Sanctus Andreas Apostolus Ægeæ Proconsuli suadenti sibi, ut Dissimularet, respondit: *Ego Omnipotentis Deo immolo quotidie non taurorum carnes, nec bircorum sanguinem; sed immaculatum Agnum à Altari.* De Sancto Jacobo Apostolo testantur omnes Auctores antiqui, quod Liturgiam composuerit, & Ecclesiis orientales tradiderit servandam, Ritus scilicet sacros pro Sacrificio Missæ, & habetur in cap. Jacobus. De cons. dist. 1. & idem fecisse Sanctos Evangelistas Math. & Marcum in Æthiopia, & Alexandriæ memorat idem Eminent. Card. Bona d. lib. 1. cap. 8. num. 2. & 3. De Apostolis discipulis Domini habetur in Act. Apostol. cap. 13. Vers. 2. quod Ministrantibus illis Domino; & jejunantibus dixit Spiritus Sanctus, &c. Verbum autem Ministrantibus Domino idem est, ac Sacrificium offerentibus; ut observat Suarez d. disp. 74. sèc. 1. col. 5. & confirmatur ex illis verbis Apostoli Pauli ad Hebr. cap. 10. vers. 11. *Et omnis quidem Sacerdos pressè est quotidie ministrans, & eisdem sæpè offerens Hostias.*

Planetæ Sancti Petri, quæ utebatur celebrando Missam, ab Antiochia Parisios delata, & in Templo S. Genovesæ collocata; meminit in vita Sancti Hugonis Cluniacensis alter Hugo ejusdem Monasterii Monachus apud Surium die 23. Aprilis. Sacram idem Vestem, quam Sanctus Joannes Evangelista Missam sacrosus induebat, Sancto Gregorio Magno transmissam refert Joannes Diaconus in ejus vita lib. 3. cap. 59. De Penula, quam nominat D. Paulus in Epist. 2. ad Thimoth. cap. 4. vers. 13. dicens: *Penuillam, quam reliqui Troade apud Carpum, veniens offer tecum.* Idem diversè sint Scriptorum sententia, nihilominus verior est opinio, quod fuerit Capula, quam nos dicimus Planetam, indumentum scilicet Sacerdotis, qui Deo Sacra facit, & litat; ut advertit Eminentiss. Card. Baronius Anno Christi 58. num. 67. noster Octavio Ferrarius de Re Vestiarum lib. 1. cap. 37. in fine; & in Anal. cap. 7. Menochius in Storis Centur. 2. cap. 60. & Magrius in Hierolexic. verb. Penula; ubi addit Tertullianum lib. de Orat. cap. 12. existimantem Planetam fuisse, quæ De Sacrificio Missæ.

Missæ celebratur; cum quo Græcus textus concordat, qui *ϕεραν* habet, & Græci Planetam prædictam Sacerdotalem sic appellare solent. Ex his igitur omnibus validum deducitur argumentum, quod Sancti Apostoli à Christo Domino edocti noviter Sacrosanctum hoc Eucharisticum Sacrificium fuisse ab eo institutum; illudque in Dei laudem, & fideliu operum exercuisse.

Quinto roboratur ex perpetua traditione Ecclesiæ universalis, quæ ab Apostolorum tempore semper Missam hoc ritu celebravit; protestando, quod in ipsa offeratur Sacrificium Deo, ut constat ex omnibus Liturgiis Græcis, Hebraicis, Syris, Chaldaicis, & Latinis, in quibus de Oblatione, & Sacrificii immolatione fit mentio; cum quibus concordant Concilia Œcumenica, & statim post initium Ecclesiæ, & successivis temporibus celebrata; in quibus frequenter fit mentio de Sacrificio Missæ, & præcipue in Concilio Nicæno primo cap. 14. tom. 1. Concilior. pag. mibi 487. ubi prohibetur Diaconi porrigere Sacramenta Presbyteris, quia, ait: *Neque regula, neque consuetudo tradidit, ut hi, qui offerendi Sacrificii non habent potestatem, his, qui offerunt, Corpus Christi porrigant.* Et idem sermo de Sacrificio Missæ est in Concilio Toletan. 1. can. 5. Antiodoren. cap. 8. Senonen. cap. 11. Bracaren. cap. 22. Lateranen. cap. 1. & sexcentis aliis allegatis per Eminent. Card. de Lauræ in Epitome Canonum verb. Missa: quare vel dicendum est, Ecclesiam totam in hoc puncto turpissime errasse ab initio, vel concedendum, verum, & proprium Sacrificium Deo offerri, dum Missa celebratur, ut bene considerat Emin. Card. de Lugo d. disp. 19. n. 22. Ivenia. d. Dissert. 5. cap. 2. artic. 2. & Matris in 4. sent. d. quæst. 4. num. 69.

Sexto. His accedunt testimonia omnium Sanctorum Patrum, & Doctorum, qui primo, secundo, tertio, quarto, & sequentibus sæculis ab initio Ecclesiæ expresse scripserunt, Missam esse verum, & proprium Sacrificium, in quo offertur Deo Corpus, & Sanguis JESU CHRISTI filii ejus per manus Sacerdotum solemnè ritu, in Templis, & Altaribus ad hoc deputatis, sub speciebus Sacramentalibus Panis, & Vini; inter quos S. Clemens Papa lib. 5. Constitut. cap. 18. S. Dionysius Areopagita cap. 3. de Eccles. Hierarch. S. Irenæus, qui floruit secundo post Christum sæculo lib. 4. cap. 32. Sanctus Iulianus Mart. qui vixit octavo sæculo secundo in Dialog. cum Tripbone; subinde S. Ambrosius, S. Augustinus, S. Hieronymus, S. Cyprianus, S. Jo. Chrysolomus, & alii innumeri, quos cumulat Suarez d. disp. 74. sèc. 2. col. 7. Ivenia. d. dissert. 5. cap. 2. art. 2. num. 2. & 3. & Ardekin in Theolog. Tripartita trad. 2. cap. 5. num. 4. ubi sic concludit: *Vel erravit omni loco cum Sanctis Patribus Christiani primitivæ Ecclesiæ; vel aberrant hujus temporis Sæcularii, Sacrosanctæ Missæ Sacrificio contrarii.*

Septimo tandem concurrit ad confirmandam veritatem, de qua loquimur, in Missa scilicet offerri Deo verum & proprium Sacrificium, ejusdem Missæ Canon, in quo expresse Deum Ecclesiæ arogat, ut accepta habeat. *Hæc Sancta Sacrificia illibata, quæ offeruntur in Sacrificio laudis pro spe salutis, & incommutatis omnium circumstantiis; & post consecrationem, ait: Offerimus præclare Majestati tue de tuis donis, ac datis, Hostiam puram, Hostiam Sanctam, Hostiam immaculatam; quam orat, acceptam habere, sicuti accepta habere dignatus es numerare pueri justi Abel, & Sacrificium Patriarchæ Abrabæ, & quod obtulit Summus Sacerdos tuus Melchisedech, Sanctum Sacrificium, immaculatam Hostiam.* Constat itaque manifestissimè ad eundem Missæ esse immolationem, ac Sacrificium, ut loquitur Canon ipse. Porro idem Canon habuit originem à Sanctis Apostolis, ex quorum traditione, juxta ipsius Domini

H 4 mini

mini verba, Ecclesia Catholica illum accepit, testatur Vigilius Papa in Epist. ad Eucherium, ut dicitur Emin. Card. Bona Rev. Liturgic. lib. 2. cap. 11. num. 2. Suarez d. disp. 74. scilicet. 2. Vers. Tertium argumentum; Magrius in Hierolex. V. Canon Missæ. Et Maltrius d. disp. 4. num. 69. & tradit Concilium Trid. d. sess. 22. cap. 4. affirmans ipsum Canonem Missæ constare ex ipsi Domini verbis, tum ex Apostolorum traditionibus, ac Sanctorum quoque Pontificum institutionibus.

22 Ultimo, veritas Eucharistici Sacrificii scilicet figuris, quæ de eo erant in veteri testamento, & nunc sunt adimpletæ. Siquidem, I. ut supra dictum est, vocatus fuerat Messias venturus Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedec. Psal. 109. vers. 4. debebat itaque in Ecclesia sua relinquere Sacrificium sub speciebus Panis, & Vini, in quibus Melchisedech litabat: & hoc duraturum erat usque ad finem Mundi; prout durat, & durabit Missa, quæ per manus Sacerdotum, qui sunt ministri, & Vicarii ipsius Christi, quotidie offertur. II. Quia hoc Sacrificium institutum fuit vespere illo, quo comedeatur Agnus

23 Paschalis; & post ejus esum juxta præceptum Exodi cap. 12. num. 9. quia ille Agnus fuit figura Sacrificii nostri. Agnus enim Paschalis immolabatur in memoriam liberationis populi Israelitici ab Ægypto, & Missa celebratur in memoriam nostræ liberationis de potestate diaboli, per mortem Redemptoris in Cruce. Agnus ille erat Sacrificium, & cibus peregrinorum; Missa utrumque continet. Agnus non poterat comedi, nisi à circumcisus, mundis, & in Jerusalem. De Eucharistico autem Sacrificio non comedunt, nisi baptizati, mundi, & in Ecclesia. Et Agnus ille non immolabatur à Sacerdotibus Leviticis, quia illud Sacrificium fuerat institutum ante designationem Leviticorum Sacerdotum, & eorum vice munus illud Sacerdotale exercebatur à capitibus familiarium; ut observat Lessius in 3. part. D. Thom. quest. 83. artic. 1. dub. 5. numer. 14. Missa autem celebratur à Sacerdotibus novi testamenti, qui sunt capita familiæ Christi ex omni tribu assumpta. III. Quia Sanguis testamenti figurabat Sacrificium nostrum; nam eo aspersi sunt Hebræi, ut purificarentur, post Sacrificium jussu Moysis immolatum, de quo Exodi cap. 24. vers. 8. & ad Hebræos cap. 9. vers. 7. Et nos Christi Domini in Cruce immolati Sanguine pretiosissimo, qui in Missa offertur, emundamur, juxta illud: Qui lavit nos à peccatis nostris in Sanguine suo. Apocal. 1. 5. Et si Moyses dixerat ad populum: Hic est Sanguis testamenti, quod mandavit ad vos Dominus; sic Redemptor ait: Hic est Sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur. Marc. 14. vers. 24. IV. Quia sicut in Lege veteri erat jure Sacrificium, Agni scilicet, qui quotidie immolabatur manè, & vespere, ut innotuit præcedenti Decif. XXVII. num. 43. ita quotidie in Missa Sacrificatur mysticus Agnus Christus. Daniele autem dicente, quod tempore Antichristi auferetur Jure Sacrificium. Dan. 11. 11. de Sacrificio Missæ intelligunt Sancti Patres, Hieronymus, Irenæus, & alii, quos ibidem allegat Tiritius, & alii Scripturistæ. V. Quia præclara illa Prophetia Malachiæ cap. 1. vers. 11. Ab ortu Solis usque ad occasum, magnum est nomen meum in gentibus: & in omni loco Sacrificatur, & offertur nomini meo Oblatio munda; est irrefragabile testimonium Eucharistici Sacrificii nostri; ut ex pluribus auctoritatibus, & rationibus ostendit Lessius in d. 3. part. D. Thomæ quest. 83. artic. 1. dub. 5. num. 17. ubi addit, illam prædicationem, de qua in Provrb. cap. 7. vers. 1. Sapientia edificavit sibi domum, immolavit Victimam suam, miscuit vinum, & posuit mensam, innuere Missæ Sacrificium, ut interpretantur S. Cyprianus Epistol. 63. & Sanctus Augustinus lib. 17. de Civitate Dei cap. 20.

Quamvis autem hæc Decisiones non dirigantur, ut diximus, ad Missosoluitos, nonnullæ novatorum objectiones sunt referendæ, & resolvendæ.

Prima est: In Lege gratiæ Christus est unicus Sacerdos, teste Apostolo ad Hebræos cap. 7. vers. 23. ubi ait; quod in Lege veteri, plures facti sunt Sacerdotes, idcirco quod morte prohiberentur permanere, sed CHRISTUS, eo quod maneat in æternum, semper vivens habet Sacerdotium; unde & salutare in perpetuum potest accedentes per semetipsum ad Deum, semper vivens ad interpellandum pro nobis. Ergo Missæ perficiunt alii Sacerdotes, & per consequens Missæ Sacrificium.

Respondent Catholici; quod Sacerdotes in Lege gratiæ non sunt successores Christi, sed ejus ministri, Vicarii, & coadjutores in Sacrificii oblatione. Sicut enim ipse Christus est solus Magister, ut ipse dicit in Matth. cap. 23. vers. 8. & quia ipse nunc humano more non docet, habet alios ministros, & coadjutores in docendo populo, ut ait Apostolus in Epistol. 1. ad Timoth. cap. 2. & in 2. ad Timoth. cap. 1. de in 1. ad Cor. cap. 3. & in 2. ad Cor. cap. 5. ita quia Christus nunc per se visibiliter, & humano more non sacrificat in terris; non regnat unitati, & æternitati Sacerdotii ejus, ut habeat in terris Sacerdotes ministros, & vicarios, per quos id faciat. Verba autem Apostoli ad Hebræos intelligenda sunt de Sacerdotibus ejusdem dignitatis, & potestatis, quales erant Pontifices Aaronici, uno quorum moriente alter succederet in eadem dignitate; quod non est in Sacerdotibus Evangelicæ Legis; hi enim non sunt principales, prout est Christus; sed sunt ejus ministri, & Vicarii, & ejus nomine, imò in ejus persona consecrant, & offerunt Eucharistiam. Ita Emin. Card. Bellarminus de Missa lib. 1. cap. 25. Suarez in d. 3. part. D. Thom. 3. disp. 74. scilicet. 2. in fin. Lessius eod. 3. part. quest. 83. artic. 1. dub. 5. num. 21. Gonet tom. 5. de Sacrificio Missæ disp. 11. sub num. 22. & Pasqualis de Sacrificio novæ Legis quest. 20. per totam.

Secunda obiectio est ex Verbis CHRISTI à Samaritanam; cui interroganti, an esset sacrificandum tantummodo in Jerusalem, ut asserabant Judæi, vel etiam in Monte Garizim, ut putabant Samaritani, de quibus supra Decif. XI. num. 13. & num. 40. Ipse Salvator respondit: Mulier crede mihi, quia venit hora, quando neque in monte hoc, neque in Jerusalem adorabitis Patrem; quia veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu, & veritate. Spiritus est Deus, & eos, qui adorant eum, in spiritu, & veritate oportet adorare. Joan. cap. 4. vers. 23. Adorare autem idem est, ac sacrificare, & inter Judæos, & Samaritanos questio erat de Sacrificio, & de eo intelligebant per verbum Adorationis, juxta illud Genes. 22. vers. 5. Postquam adoraverimus, revertemur ad vos. Et illud Act. cap. 8. vers. 28. Venerat adorare in Jerusalem. Idcirco heterodoxi deducunt, non est amplius sacrificandum Deo visibiliter, sed tantum in spiritu, & in intimo cordis per fidem, & affectum.

Respondetur, falsam esse hanc deductionem; Christus enim ad Samaritanam loquebatur de cessatione Sacrificiorum carnalium, quæ de vitulis, pecudibus, & aliis bestiis offerbantur Judæi; non autem de Sacrificio Eucharistico, quod omnino spirituale est, cum in eo continetur ipse Christus modo invisibilis, & Sacramentalis; quamvis species Sacramentales, atque aliæ ceremoniæ sint visibiles, & nos Christiani, qui hoc Sacrificio Deum colimus, illum in spiritu, & veritate adoramus. Ita Gonet d. 2. disp. 11. num. 22. & numer. 23. Et Suarez d. 2. disp. 74. scilicet. 1. col. 5. ubi docet demonstrat ex testimonio Christi Sacrificium Eucharisticum in Ecclesia sua fuisse futurum; quia non solum fit in spiritu, & non carnali modo, ut supra dictum est; sed 28 etiam

etiam fit in Veritate, quia jam Caro, & Sanguis Christi non in umbra figura, sed verè, ac realiter in Missa offertur; propterea consona sunt alia Christi verba in Joan. cap. 6. vers. 62. ubi, cum locutus esset de manducatione sui Corporis, & Sanguinis sub speciebus Panis, & Vini, subdit: Verba, quæ ego locutus sum vobis, Spiritus, & vita sunt, ea referendo ad veritatem promissi Mysteriorum Eucharistici.

Tertia hæreticorum obiectio, quæ major cæteris videtur, est ista. Vel Sacrificium Missæ in Ecclesia Christi est necessarium, vel non? Si non est necessarium; Ergo superfluum, & sine causa fuit institutum. Si verò dicitur necessarium; summa injuria fit Sacrificio Crucis Christi; nam sequitur, illud fuisse imperfectum, & insufficienti, quod est contra veritatem, & contra verba Apostoli ad Hebræos cap. 10. vers. 10. sic scribitur: In qua voluntate (Patris æterni) Sanctificati sumus per oblationem Corporis præstidit est quotidie ministrans, & eisdem sepe offerens Hostias, quæ nunquam possunt auferre peccata. Hic autem unum pro peccatis offerens Hostiam, in sempiternum sedet in dextera Dei, de cætero expectans, donec ponatur inimici ejus scabellum pedum ejus. Una enim oblatio consummavit in sempiternum Sanctificatos, Et paulo post vers. 28. Ubi autem horum erunt oblatio in Cruce, per quod Christus completi sunt omnia, quæ ad nostram salutem necessaria erant; ideo dixit: Consummatus est, & inclinatio capite unius Spiritus. Joan. 19.

Ad hanc objectionem tria dantur responsa. Primum est, quod fatentur quidem omnes Catholici Sacrificium Crucis habere vim infinitam, & sempiternam ad satisfaciendum, & salvandum; subindeque concedunt, non esse opus, ut alius Christus moriatur pro nobis, aut ut idem Christus sæpius moriatur. Sed negant, fieri injuriam Sacrificio Crucis Christi per Sacrificia, quæ in celebratione Missæ quotidie à nostris Sacerdotibus offeruntur; ea ratione, quia nihil aliud fuit, nisi commemoratio continua, ejusdem Sacrificii cruenti oblato in Cruce; imò veneratio, & repetitio ejusdem, et si diverso modo, non cruentè, sed incrementè sub speciebus consecratis Panis, & Vini. Cui Regrevertenti de bello cum victoria fieret injuria ab ejus subditis, si in scena repræsentarent eandem victoriam, sic eo præcipiente; imò in eadem repræsentatione ipsemet Rege sub peregrinis vestibus interveniente? Ita Alphonsus Mendefius in Lucæ fidei lib. 11. cap. 1. n. 7. quod latius docent Emin. Card. Bellarminus d. lib. 1. de Missa cap. 25. in resp. ad secundum Calvini argumentum. Suarez d. tom. 3. disp. 74. scilicet. 1. col. 7. & Gaspar. Ivenin. in d. Commentar. Historic. & Dogmatic. de Sacramentis Dissert. 5. quest. 1. cap. 3.

Secundum responsum est, non esse injuriosum incrementum Sacrificii Missæ Sacrificio cruento Crucis, habenti vim infinitam, & semper manentem ad satisfaciendum, & salvandum; quia vis, & meritum ejusdem Sacrificii cruenti Crucis tale est quod ad sufficientiam; secus autem quod ad applicationem; idcirco ut nobis applicentur merita Christi, & virtus passionis, ac mortis ejus in Cruce; egemus aliis mediis ab ipso institutis, inter quæ Sacrificium Missæ præcipuum locum obtinet. Ita Suarez d. 2. disp. 74. scilicet. 1. vers. Quod verò ad tertium caput. Eminentiss. Cardin. de Lugo de Sacram. Eucharist. disp. 19. num. 27. Gonet. d. 2. disp. 11. de Sacrificio Missæ num. 23. vers. Ad tertiam probationem. Lessius in 3. part. Div. Thom. quest. 83. artic. 1. dub. 5. num. 22. Ivenin. d. cap. 3. ad primam objectionem. & Pasqualis de Sacrificio novæ Legis quest. 19. num. 4.

Pro intelligentia hujus secundi responsi, quod factis obscurum censetur; observanda est doctrina Gregorii de Valentia tom. 4. disp. 1. quest. 22. puncti 1. De Christo Redemptore, & disp. 6. quest. 11. de Ritu, & oblatione Eucharistici puncti. 1. §. 22. ubi advertit, quod offensæ, atque indignatio Dei, quam humanum genus justissime incurrit ob peccatum, duobus quasi gradibus continebatur. Unus erat privatio benevolentia, & gratia suæ, cum decreto æternæ nostræ damnationis; alter erat, quod nunquam reconciliaretur nobis per quæcumque opera nostra, quæ ad compensandam injuriam illi illatam faceremus. Venit igitur Christus in hunc mundum, ut per suam passionem, & mortem suo æterno Patri genus humanum reconciliaret, quæ quidem reconciliatio duobus pariter gradibus constituta fuit; uno, ut Deus, quantum in ipso est, velit hominibus reconciliari, ipsique suppeditat præsidia, quibus indigent, ut in ipsius gratiam redeant, & penam pro peccatis debitam evadant; altero, ut tandem homines in gratiam recipiant, reatuque penæ solvat. Utrumque remissionis gradum Christus Redemptor noster, merito mortis suæ, & per Sacrificium cruentum Crucis humano generi obtinuit; de quo locutus est Apostolus ad Colossenses cap. 2. vers. 14. dicens: Delens quod adversus nos erat, chirographum decreti, affigens illud Crucis. Sed magnum est discrimen inter utrumque gradum remissionis, & reconciliationis. Primum enim, ut Pater æternus, quantum in eo est, velit reconciliari omnibus hominibus, & illis operante, ut in ejus gratiam redeat, & à ratu penæ liberari possent; Christus affectus est ita, & taliter, ut non sit opus alio medio, sed sufficit ejus passio, & mors in Cruce. Alterum verò gradum, actualis scilicet receptionis in gratiam, & evasione à pœna, ita Christus per suum cruentum Sacrificium in Cruce obtinuit, ut non nisi certis mediis ab ipso institutis, & præordinatis homines consequerentur; hæc autem media omnibus fidelibus omnino necessaria sunt Fides, Pœnitentia, Sacramenta, atque Sacrificium Missæ; ut latius demonstrat Valentia ubi supra; cujus doctrinæ concors est Eminentiss. Cardin. de Lauræa in tomo de Incarnatione Verbi disp. 20. num. 186. ita scribens: Redemptio importat hæc præ aliis, ut facta per Christum satisfactio pro omnibus, & stabilitis sacramentis, hæc applicentur hominibus, ut actu liberentur à servitute diaboli. Christus enim per sua merita, ac mortem, tunc redemit in actu primo, & habitualiter, cum hoc fecisset, ut liberarentur, & applicentur sacramenta. Itaque non est injuriosum Sacrificium incrementum Missæ cruento Sacrificio Crucis; quia in isto sufficit Christus placavit Patrem, & cum defectore fecit à severitate Decreti de non suscipiendis in gratiam hominibus; sed ut realiter, & in effectu homines gratiam Dei consequantur, opus est adhibere media ab eodem Redemptore ordinata; quorum unum est incrementum Missæ Sacrificium.

Hinc non minus pie, quam eruditè P. Paulus Segnerius Societatis JESU in suo libello, quem inscripsit Arborem Vitæ, seu de valore, & fructu Sacrificii Missæ Consider. VII. §. 2. scriptum reliquit, quod Passio Christi fuit causa universalis omnium nostrorum bonorum: Sacrificium autem Missæ est applicatio eorumdem bonorum. Sacrificium cruentum Crucis facit nos capaces Redemptionis; Sacrificium verò incrementum Missæ dat nobis possessionem Redemptionis ejusdem. Illud tribuit nobis dominium meritum Christi; istud concedit eorumdem meritum utrum; eruditè inquam, quandoquidem in jure ad usum rei acquisitæ non est satis habere titulum, & dominium, nisi etiam dominus adeptus sit possessionem ejusdem rei. I. Si ager, §. ff. de Rei Vindicat. ubi J. C. ait: Si ager ex emptione

30 Sacrificium Crucis habere vim infinitam, & sempiternam ad satisfaciendum, & salvandum; subindeque concedunt, non esse opus, ut alius Christus moriatur pro nobis, aut ut idem Christus sæpius moriatur. Sed negant, fieri injuriam Sacrificio Crucis Christi per Sacrificia, quæ in celebratione Missæ quotidie à nostris Sacerdotibus offeruntur; ea ratione, quia nihil aliud fuit, nisi commemoratio continua, ejusdem Sacrificii cruenti oblato in Cruce; imò veneratio, & repetitio ejusdem, et si diverso modo, non cruentè, sed incrementè sub speciebus consecratis Panis, & Vini. Cui Regrevertenti de bello cum victoria fieret injuria ab ejus subditis, si in scena repræsentarent eandem victoriam, sic eo præcipiente; imò in eadem repræsentatione ipsemet Rege sub peregrinis vestibus interveniente? Ita Alphonsus Mendefius in Lucæ fidei lib. 11. cap. 1. n. 7. quod latius docent Emin. Card. Bellarminus d. lib. 1. de Missa cap. 25. in resp. ad secundum Calvini argumentum. Suarez d. tom. 3. disp. 74. scilicet. 1. col. 7. & Gaspar. Ivenin. in d. Commentar. Historic. & Dogmatic. de Sacramentis Dissert. 5. quest. 1. cap. 3.

31

31 Hinc non minus pie, quam eruditè P. Paulus Segnerius Societatis JESU in suo libello, quem inscripsit Arborem Vitæ, seu de valore, & fructu Sacrificii Missæ Consider. VII. §. 2. scriptum reliquit, quod Passio Christi fuit causa universalis omnium nostrorum bonorum: Sacrificium autem Missæ est applicatio eorumdem bonorum. Sacrificium cruentum Crucis facit nos capaces Redemptionis; Sacrificium verò incrementum Missæ dat nobis possessionem Redemptionis ejusdem. Illud tribuit nobis dominium meritum Christi; istud concedit eorumdem meritum utrum; eruditè inquam, quandoquidem in jure ad usum rei acquisitæ non est satis habere titulum, & dominium, nisi etiam dominus adeptus sit possessionem ejusdem rei. I. Si ager, §. ff. de Rei Vindicat. ubi J. C. ait: Si ager ex emptione

ptionis causa ad aliquem pertineat, non reddi hac adio-
 ne agi poterit, antequam traditus sit ager. Et idem de-
 finitum est in l. Si ex stipulatione, §. ff. de Acquirenda
 Possessione; ubi habetur, quod si ex stipulatione tibi
 Stichum debeam, & non tradidero eum: tu autem na-
 tus fueris possessionem, prodo et. Equè si vendidero
 rem tibi, nec tradidero, & sine voluntate mea natus
 sit possessorem, non pro emptore possides, sed pro do-
 ces. Christus Dominus acquisivit nobis gratiam Dei, &
 spem futuræ beatitudinis, non corruptibilibus auro,
 vel argento, ut ait Princeps Apostolorum 1. Epist. 1.
 28. Sed pretiosa sanguine quasi Agni immaculati Chri-
 sti, & incontaminati: porro ad habendum actualem
 usum ejusdem gratiæ, quam consequitur æterna
 beatitudo, nobis est necessarium Sacrificium in-
 crementum Missæ, quo mediante ponitur in posses-
 sione illius eximie acquisitionis, dum per ipsum
 applicatur nobis merita Redemptionis, & fructus
 Passionis ejus: quo in sensu idem Segnerius in li-
 bro, *Ille Christiano Istruio nella sua Legge part. 1. Di-
 scur. XII. num. 9.* subdit, quod Passio Christi con-
 gregavit thesaurum; Sacrificium Missæ illud ef-
 fundit. Passio Christi est ærarium, Sacrificium Mis-
 sæ est clavis, nam, per traditionem hujus clavis;
 homines acquirunt possessionem, & usum ejusdem
 ærarii meritorum Redemptionis; siquidem apud Ju-
 ristam in l. Qua ratione. §. 9. Item si quis. ff. de
 Acquirenda rerum dominio, 1. §. Item si quis. ff. de
 Si quis merces in horreo repositas vendiderit; simul
 atque claves horrei emptori tradiderit, transfert pro-
 prietatem mercium ad emptorem. Stat igitur, quod
 Sacrificium incrementum Crucis Christi Redemptoris
 fuit infiniti valoris, & plenæ sufficientiæ: at non
 est inutile, neque injuriosum Sacrificium incremen-
 tum Missæ, quia per ipsum applicatur hominibus
 prædictus valor, & sufficientia; tamquam unum
 medium ab eodem Redemptore institutorum pro
 suis meritis applicandis; quod expressè docet Con-
 cil. Trid. sess. 22. cap. 2. & bene declarat Valentia
 d. disp. 6. qu. 11. quæst. 3. explicando Canonem Missæ
 ad illa verba: *Qui tibi offerunt hoc Sacrificium
 laudis pro Redemptione animarum suarum; ubi sub-
 jungit: Hoc intelligi debet quod ad efficaciam, & ap-
 plicationem Christi passionis, qua demum cum effectu
 redimimur; non autem quoad solutionem sufficientis
 etiam pretii pro salute nostra, quo modo per Sacrifi-
 cium Crucis jam ante Christum omnes redemit. Et idem
 dicit Lessius d. qu. 83. art. 1. dub. 5. num. 22. conclu-
 dens, quod Virtus Sacrificii Crucis est veluti causa
 universalis, que nobis ex divina institutione applicari
 debet per Sacramenta, per Sacrificium Eucharistiæ, &
 per bona opera.*

Ad verba autem apostolice Divi Pauli ad Hebræos
 cap. 10. vers. 10. respondetur, per oblationem Crucis
 factam, esse remissionem omnium peccatorum
 totius mundi; nempe in præparatione divinæ volun-
 tatis; quia sufficiens pretium oblatum est, ob quod
 38 Deus paratus est, omnia mundi peccata condona-
 re, si illud hominibus debitè applicetur; & ita non
 requiritur alia oblatio pro peccato, qua nimirum,
 novum pretium acquiratur. Requiritur tamen alia
 oblatio, qua pretium applicetur, sicut supra de-
 monstratum est; ut docet respondit Eminent. Card.
 Bellarminus d. lib. 1. de Missa. c. 25. vers. *Ille quod
 que Verba, ubi inter cætera, ita concludit: Duo re-
 quiruntur ad remissionem peccatorum. Unum, ut in-
 veniantur pretium liberationis, seu satisfactio justa
 & debita divinæ justitiæ. Alterum, ut pretium in
 particulari applicetur hominibus. Quod attinet ad pri-
 mum, Sacrificium Crucis remittit omnia peccata, præ-
 terita, præsentia, & futura, siquidem pretium ac-
 quisivit sufficientissimum pro peccatis totius mundi: &
 idè illo Sacrificio peccato, & peccatis remissis, non
 restat ulla similis oblatio pro peccato, idè pro acqui-
 rendo pretio ad remissionem peccatorum. Et hoc solum*

est, quod Apostolus eo loco scribit. *Quantum ad se-
 cundum, nondum facta est remissio peccatorum; nam
 adhuc sunt, & erunt usque ad mundi consummatio-
 nem; quibus applicandum sit pretium liberationis; &
 remittenda peccata, & idè remanet Hostia pro pec-
 cato, nimirum Sacrificium Missæ.*
 Denique illud Consummatum est, quod clementissi-
 mus Salvator pronuntiavit moriens in Cruce, signifi-
 cabat, consummatas fuisse penas, & afflictiones,
 quas in carne passurus erat juxta oracula Prophetarum,
 ut exponunt SS. Patres, quos allegat Emin. Cardin.
 Bellarminus eodem loco, & fufius Suarez d. q. 74. sect. 1.
 col. 8. vers. *Atque ex eadem distinctione, & Gonet. d.
 tom. 5. disp. 11. §. 3. n. 23. in fine.*
 Tertium tandem responsum ad supradictam ter-
 tiam objectionem Novatorum est, quod, ultra præ-
 dictam necessitatem Sacrificii Eucharistici, ipsum
 dici non potest superfluum, quia est necessarium ad
 exhibendum debitum cultum Deo; qui quidem cultus
 supremus præstat in Sacrificio, ut demonstravi-
 mus supra in hoc tractatu Decif. VI. & VII. & magnum
 fuisse inconyeniens, si Catholica Ecclesia, in præ-
 senti Lege gratiæ diffusa per totum Orbem terrarum,
 caruisset vero, & proprio Sacrificio; quo fideles
 Deum venerari pro supremo Religionis actum im-
 pediti remanerent, ut considerat Suarez d. disp. 74.
 sect. 1. col. 7. vers. *Secundo, quia in Sacrificio visibili.*
 Et Paqualiguis de Sacrific. nove legis trad. 1. quæst. 19.
 num. 2. Et de hoc argumento pie, ac copiosè mul-
 ta congerit ipse Paulus Segnerius in Christiano I-
 struio d. part. 1. Discur. XII. à num. 3. & seg-
 quem attentè legisse Parochos, ac alios studiosos
 jurabit.

DECISIO XXIX.
 ARGUMENTUM.

Veritas Sacrificii Missæ comprobatur ex factis Apo-
 stolorum, necnon Pontificum, & Sacerdotum pri-
 mi, secundi, tertii, & sequentium sæculorum,
 qui omnes semper Missam celebrarunt; & in ea
 Corpus, & Sanguinem JESU CHRISTI sub
 speciebus Panis, & Vini obtulerunt. Apostoli
 quando cœperunt celebrare? Et quis eorum pri-
 mus Missam dixerit? Adhibebant in Missa lu-
 mina, & Vestes Sacras. S. Paulus Apostolus, &
 S. Barnabas ubi, & quando consecrati sint Sacer-
 dotes, & Episcopi? Liturgia quid sit? Et de Li-
 turgiis Apostolorum, ac in specie de Liturgia S.
 Petri Apostoli, S. Matthæi, S. Marci, S. Jaco-
 bi, S. Barnabæ, S. Clementis, & Sancti Diony-
 sii Areopagite. De Planeta pro Missa donata à
 Deipara S. Hildephonse Toletano Archiepiscopo,
 quæ servatur Ovieti.

SUMMARIUM.

- 1 Apostoli quo tempore cœperint sacrificare, & ce-
 lebrare Missam?
- 2 Apostolorum quis primus Missam celebraverit?
- 3 S. Jacobus Apostolus cur appellatus frater Domini?
- 4 S. Petrus Apostolus celebravit primam Mis-
 sam.
- 5 S. Petrus Apostolus Antiochiæ solemnem Missam
 peregit.
- 6 Antiochena Ecclesia fundata à S. Petro Anno Chri-
 sti 39.
- 7 Apostolum Cum lumine, & Vestibus Sacris Missam
 celebrabant.
- 8 Frangere panem in Scriptura significat celebratio-
 nem Missæ, & n. 15.
- 9 Ministrare Domino in Scriptura est idem, ac Sa-
 crificium offerre.

- 10 S. Barnabas ubi, & quando ordinatus Sacerdos,
 & Episcopus?
- 11 Mediolanensis Ecclesia fundata fuit à S. Barnaba
 Apostolo.
- 12 S. Paulus Apostolus quando, & à quo initiatus
 sit Sacris ordinibus, & consecratus Episco-
 pus?
- 13 Episcoporum consecratio die Dominico fit ex tra-
 ditione Apostolica.
- 14 Troas erat Urbis Asiæ minoris in Phrygia.
- 15 Panis pro Missa in primitiva Ecclesia quomodo
 formabatur?
- 16 Calicem Domini bibere erat communicare in
 Missa.
- 18 Altare in Scriptura significat Sacrificium.
- 19 Meteorum est figura ponens continentem pro con-
 tento.
- 20 Apostoli Ecclesiæ Liturgias tradiderunt.
- 21 Liturgia quid significet?
- 22 Liturgia S. Petri Apostoli.
- 23 Liturgiæ S. Matthæi, ac S. Marci Evangelista-
 rum.
- 24 Liturgia S. Jacobi Apostoli.
- 25 Liturgia S. Barnabæ, & S. Clementis Pape.
- 26 Liturgia S. Dionysii Areopagite.
- 27 Missæ Sacrificium prædictum fuisse primo, secundo,
 tertio, & sequenti sæculis plura testimonia
 Pontificum, & Doctorum.
- 28 Vestes sacre semper adhibita in Sacrificio Mis-
 sæ.
- 29 S. Hildephonse donatus Planeta à Deipara.
- 30 Ovietum Urbis Hispaniæ Tarraconensi.

rosolymitanus, qui vivebat tempore S. Gregorii Pa-
 pæ, in cap. 9. Levitici; ubi scribit, Christi Sacri-
 ficium innotescere cepisse, ex quo Spiritus San-
 ctus advenit Partho, & Medo, & Elamitis, &
 omnium gentium primitias ad Apostolum emanant su-
 periora collegit. Quod confirmat Pafchalis Ruper-
 tus Abbas Corbejenfis, qui floruit tempore Pafcha-
 lis Papæ primi in lib. de Corpore, & Sanguine Domini
 cap. 21. & approbat d. Emin. Card. Bona d. lib. 1. c. 2.
 num. 1.

Alterum præmittendum est, quia ex Apostolis
 primus fuerit litando Eucharistico Sacrificio, &
 in Missa celebranda? Et quidem Generabardus in
 lib. de Apostol. Liturgia existimat primum Christia-
 næ Ecclesiæ Sacrificium peractum fuisse Hieroso-
 lymis in ipomet Cœnaculo, in quo Apostoli Spi-
 ritum Sanctum acceperant, à Sancto Jacobo fratre
 Domini, sic appellato, quia erat filius Mariæ Uxo-
 ris Cleophae, qui Cleophas erat frater S. Joseph
 Sponsi Immaculatæ Deiparæ; apud Hebræos au-
 tem uxores fratrum dicebantur sorores, & eorum
 filii vocabantur fratres. Card. Bellarminus de Scri-
 pturis Ecclesiasticis Anno 34. de S. Jacobo Apostolo,
 & huic opinioni favere potest, quod S. Jacobus
 frater Domini fuit ab Apostolis designatus primus
 Hierosolymorum Episcopus; ut notat Cornelius à
 Lapide in Chronotaxi Aduum Apostolorum. Anno 34. in
 Añor. cap. 6. ver. 1. Hac tamen opinione rejecta
 communior est Doctorum sententia, quod prima
 Missa celebrata sit à S. Petro Principe Apostolo-
 rum, ipsa die Pentecostes, post receptum Spiritum
 Sanctum in cœnaculo: ubi cum convenisset
 multitudo Hebræorum ex omni natione, audito so-
 nitu tamquam adveniens Spiritus vehementis,
 S. Petrus prædicavit ad illos, ut habetur in Act.
 Apostol. cap. 2. & convertit tria millia circiter ho-
 minum; quare prædicatione completa, Sacrum fecit,
 & primam Missam celebrasse testatur Demo-
 cheres tom. 2. de Missa cap. 5. quem laudat Eminent.
 Cardin. Bona d. lib. 1. cap. 5. num. 1. & ibi Afte-
 rius Amatensis, qui in Homil. in Principem Aposto-
 lit: *Sicut Petrus primus omnium Gentibus, ac Israeliti-
 tis tamquam Episcopus, & Pastor omnium prædica-
 vit, ita credendum, eum primum Sacrificium obtu-
 lisse.*

Neque obstat id, quod scriptum reliquerunt Al-
 binus Alcuinus, qui fuit discipulus Venerabilis Bedæ
 anno 780. de Divinis Offic. cap. de celebrat. Missæ; &
 Hugo à Sancto Victore, contemporaneus Sancti Ber-
 nardi anno 1130. de Sacramentis Christiane Fidei lib. 1.
 part. 8. cap. 14. videlicet, quod Sanctus Petrus Apo-
 stolus primus omnium Antiochiæ dicitur celebrasse;
 quandoquidem id accipiendum est de ea Missa, quæ
 apparatus pompa, & solemnitate celebrata fuit
 ibidem ab eodem Apostolorum Principe post illius
 Ecclesiæ foundationem, & in ea Cathedræ suæ con-
 stitutionem; ut advertit Casalius de Veterib. Sacri-
 Christian. Ritib. part. 2. cap. 9. vers. *Sanctum Petrus.*
 Cum enim fundatio Antiochenæ Ecclesiæ,
 & positio in ea Cathedræ Sancti Petri facta sit
 anno Christi XXXIX. ut demonstrat Emin. Card.
 Baronius in Annalibus ad dictum annum num. 9. &
 segg. & in notis ad Martyrologium Romanum die
 22. Februarii, ubi ita dicit: *Sedere cepit Petrus*
*Antiochiæ ultimo Tiberii Imperatoris anno, & à Chri-
 sto nato trigesimo nono, prout ex illius Eusebio scribit*
*in Chronico; non est credendum, quod idem Prin-
 ceptus Apostolorum tardaverit per quatuor, aut quin-
 que annos Sacrum peragere, & suam primam Mis-
 sam celebrare. Igitur ipse primus omnium in die*
Pentecostes litavit, ut volunt Patres allegati ab
Eminentis. Cardin. Bona d. lib. 1. cap. 5. num. 1.
 & 2. ubi subdit, quod quamvis sit incertum, qua-
 lis fuerit primi hujus Sacrificii apparatus; affirma-
 re oportet, omnia decentissimè fuisse composita, &
 orna-

ornata, lumina succensa, & vestes sacras preparatas, à profanis distinctas, qua in re Apostolorum pietas, & reverentia erga tantum Mysterium præcon non fuerit, attento præcipue exemplo, quod præ oculis habebant, Legalium Sacerdotum, imò & gentilium, quibus in Sacrificiis vestis erat peculiaris, & usus luminum.

His constitutis, & prænotatis referamus testimonium ex S. Scriptura descripta, & ex Historiis priorum temporum post Sanctos Apostolos, quæ confirmant incessantem celebrationem Sacrificii Missæ.

Primum est in Actibus Apostolorum cap. 2. vers. 42. ubi Sanctus Lucas narrat, quod fideles in illo Ecclesiæ initio, recepto ab Apostolis baptismo, Erant perseverantes in doctrina Apostolorum, & in communicatione fractionis Panis. Per hæc verba Fractionis Panis omnes Expositores attestantur, intelligendum esse de Pane Eucharistico, juxta verba D. Pauli Apostoli in Epist. 1. ad Corinth. cap. 10. vers. 16. Panis, quem frangimus, nonne participatio Corporis Domini est? Quo loci ita subdit Tirinus: Panis, quem in Altari frangimus, idest offerimus Deo, & oblatum distribui populo; nonnã participatio Corporis Domini est. Id est, nonnã sumentes participes facit veri Corporis. Hinc clarissimum testimonium habes, Apostolos consecrassent, & consecratum Corpus Christi fidelibus communicassent, idest Missam non fecisse. Missam enim Sancti Apostoli, quoties celebrabant, & omnes fideles adstantes communicabant.

Secundum testimonium desumitur ex iisdem Actibus Apostolorum cap. 13. vers. 2. In illis verbis: Ministrantibus illis Domino, & ministrantibus dixit Spiritus Sanctus: segregate mihi Saulum, & Barnabam in opus, ad quod assumpti eos. Ministerium enim illud Domino exhibitum, nihil aliud erat, nisi Sacrificium Missæ; idcirco textus Græcus ibi habet λειτουργία, idest sacrificium illis, ut advertit Tirinus in Commentar. ad diñ. loc. subdens, quod licet λειτουργία significet in genere ministrare; tamen antonomastice usurpato solet pro sacrificare. Idem testatur eodem loco Cornelius à Lapide, addens; quod ita vertit etiam Erasmus, qui apud Novatores est magnæ estimationis. Tigurina autem versio habet eum operantem Domino. Sacris enim, vel Deo operati est sacrificare; quia Sacrificium est opus soli Deo debitum, & proprium. Hinc observat Eminent. Card. Bellarminus lib. 2. de Missa cap. 13. quod in Scriptura Sacra qui sacrificat dicitur minister, seu ministrare, & quotiescumque locutio est de sacrificio, & Victimarum oblatione, hæc exponitur per verbum Ministerii; ut legitur in epistola Divi Pauli ad Hebræos cap. 8. in prin. Talem habemus Pontificem, qui consistit in dextera sedis magnitudinis in celis: sanctorum MINISTER, & Tabernaculi veri, quod fixit Dominus, & non homo. Omnis enim Pontifex ad offerendum ministra, & hostias constituitur. Et in cap. 9. vers. 21. pariter dicitur: Etiam Tabernaculum. & omnia vasa MINISTERII sanguine similiter aspersit. Et in cap. 10. vers. 11. Omnis quidem Sacerdos presbiter est, quoties ministrans, & eisdem sepe offerens hostias. Idcirco, quando Spiritus Sanctus iussit segregari Saulum, & Barnabam in opus, ad quod assumpti eos; ipsi ministrabant Domino, idest Missæ Sacrificium celebrabant, & sub speciebus Sacris panis, & vini, Corpus, & Sanguinem Domini in Ecclesia Antiochiæ, ubi tunc morabantur, offerbant.

Sed dicit aliquis: Si Saulus, & Barnabas Sacrificium Missæ Antiochiæ celebrabant, ubi, quando, Sandum Barnabam ordinati Sacerdotes? Respondetur: Sandum Barnabam fuisse unum de septuaginta duobus discipulis Domini, & per consequens ab initio prædicationis Evangelii fuisse ordinatum Sacerdotem ab Apostolis, tamquam Sacris Litteris instructum à Gamaliele unâ cum Sancto Stephano, & Saulo, ut

deducit Eminentiss. Cardin. Baronius Anno Christi 34. num. 22. & subinde ab iisdem Apostolis missum fuisse ad prædicandum Evangelium, & ad docendas turbas, prout de eo testatur Sanctus Lucas Act. 13. vers. 22. & Act. cap. 1. vers. 23. his verbis: Misimus (Apostoli) Barnabam usque ad Antiochiam: qui cum pervenisset, & vidisset gratiam Dei, gavisus est, & hortabatur omnes in proposito cordis permanere; quia erat vir bonus, & plenus Spiritu Sancto, & fide. Postea profectus est Tarsum, & reperto Saulo, eum perduxit Antiochiam: Et annum totum, ait textus Sacre vers. 26. conversati sunt ibi in Ecclesia, & docuerunt turbam multam. Porro docere turbam proprium est Presbyterorum, ut rectè advertit Turrianus lib. 1. de Hierarch. ordin. cap. 20. & Cornelius à Lapide in Act. Apostol. cap. 13. vers. 3. addens, S. Barnabam fuisse postea ordinatum Episcopum una cum Apostolo Paulo, quando iussu Spiritus Sancti dimissi sunt Antiochia, prout narratur in eodem cap. 13. quapropter multis peragratis Provinciis pro dilatatione Evangelii, pervenit Sanctus Barnabas in Liguriam, & fundavit Ecclesiam Mediolanensem, juxta Emin. Card. Baronii Annales, qui ad Annum LI. num. 34. ita loquitur: Verum Barnabam in Italiam venisse, & in Liguria prædicasse Evangelium nobilissimamque Mediolanensem Ecclesiam erexisse; longè, latèque Christi fidem feliciter propagasse, firmè traditiones, ejusdemque Ecclesiæ monumenta, complurium Scripturæ testimonium confirmata, fidem certam atque indubitatam fecerunt. Plurimos autem Auctores de Sacerdotio, & Episcopio ordine Sancti Barnabæ referuntur ab Henrico in Summa lib. 10. de Ordin. Sacramento cap. 3.

Saulum verò ordinatum fuisse Sacerdotem suadet eadem ratio numeris, quod exercebat docendi turbas unâ cum S. Barnaba. Quod si queramus quid, & à quo initiatum fuerit hoc Sacro Presbyteratus ordine? Respondet Bartholomæus Gavantus in Appendice ad tom. 2. Theaur. Sacr. Rit. de Vita, & rebus gestis Sancti Pauli Apostoli, anno ætatis ejus XXXVII. consecratum fuisse Sacerdotem, & Episcopum à S. Petro in Jerusalem post tres annos à conversione ejusdem Apostoli Pauli, cum esset ætatis 37. & anno Christi 38. Si quidem transactis tribus annis post ejus conversionem, cum tentarent Judæi, qui erant Damasci, illum occidere, ut legitur Act. cap. 9. n. 25. Accipientes eum discipuli ejus nocte, per murum dimiserunt eum submittentes in sperta; & ipse venit Jerusalem; at quia omnes timebant illum, Barnabas duxit eum ad Apostolos; & narravit illis, quomodo in via vidisset Dominum, & quia locutus est ei, & quomodo in Damasco fiducialiter egerit in nomine JESU. Et erat cum illis intranti, & exiens in Jerusalem, & fiducialiter agens in nomine Domini. Igitur hoc tempore à S. Petro initiatum fuisse Sacerdotio, & Episcopio ordine Divum Paulum autumat Gavantus; idque deducit etiam ex ejusdem Apostoli Epistola ad Galatas cap. 1. vers. 17. & sequenti narrata sua conversione subdit: Continuo non acquievi carni, & sanguini, neque veni Jerusalem ad antecessores meos Apostolos, sed abii in Arabiam, & iterum reversus sum Damascum. Deinde post annos tres veni Jerusalem videre Petrum, & mansi apud eum diebus quindecim.

Porro Cornelius à Lapide diñ. Commentar. in Act. Apostol. cap. 13. vers. 3. putat, verius esse, quod plurimi alii Auctores affirmant, videlicet, Barnabam, & Saulum discipulos Antiochia iussu Spiritus Sancti fuisse consecratos Episcopos, antea vero extitisse Sacerdotes tantum, hoc autem probat pluribus rationibus; & ea præcipue, quod in hac manuum impositione intercessit Liturgia, tum junctionum, ut observat Sanct. Chrysolom. eodem loco; & S. Leo Papa Epist. 71. alius 79. ad Dioscorum

Alc.

13 Alexandr. Episcop. relata in cap. Quod die Dominico, diñ. 75. ubi præcipitur ordinationes, idest consecrationes Episcoporum ex Apostolica traditione die Dominico esse faciendas; & adducitur exemplum Pauli, & Barnabæ tali die consecrati; unde Glossa ibi deducit, illum Canonem non posse intelligi nisi de consecratione Episcoporum, quæ solis Dominicis diebus fieri debet, aut Natalitiis Apostolorum, cap. fin. ubi Glossa in verb. Dominica, diñ. 61. cap. Ordinatione, & d. cap. Quod die, diñ. 75. & profertur Pax Jordanus tom. 1. lib. 5. tit. 1. n. 33. & 34. Et hæc obiter de ordinibus Sancti Pauli, & Barnabæ.

14 Tertium testimonium veritatis Sacrificii Eucharistici, quod ab Apostolis ipsis offerrebat, præstant nobis ipsi Actus Apostolorum cap. 20. vers. 7. ubi, cum Divus Paulus, ac ejus discipuli navigassent à Philippis, & in diebus quinque venissent Troadem, (quæ erat Urbs Asiæ minoris, in Prygia, ab Alexandro Magno extructa, a pluribus narrat Quintus Curtius, in ora littoralis Maris Egæi, paucis tantum miliaribus in austrum à Trojæ ruderibus distans, quæ nunc, & ipsa in ruinis jacet, ut notat Ferrarius in Lexic. Geographic. Verb. Troas) dicit textus Sacre de eodem Apostolo, & discipulis: Una autem Sabbati, cum convenissemus ad frangendum panem, Paulus dispersit, &c. Quæ verba sic exponuntur à Sanctis Patribus Chrysolomo, Beda, & Augustino, relatis per Cornelium à Lapide diñ. vers. 7. videlicet: Prima die hebdomadæ, quæ à præcipua die vocatur Sabbatum; vel prima die post Sabbatum, puta Dominica, unâ in ea Paulus celebravit Eucharistiam, ad quam fideles de more conveniunt. Ergo Divus Paulus Missam celebrabat, & Sacram Eucharistiam consuebat, fidelibusque administrabat; & idem notat Tirinus, aliis auctoribus citatis, dicens ad frangendum panem, non profanum, sed Eucharisticum. Vocabatur autem Eucharisticum Sacrificium fractio Panis, quia Panis ipse absque fermento formabatur in modum placentæ, tenuis, & latæ formæ, cum signis hinc inde supra impressis, itat absque cultro frangi, & dividi poterat, ad tradita per Menochium in Historia Sacra ad Actus Apostolorum lib. 1. cap. 11. n. 1.

15 Quarta testimonium sumitur ex Epistola prima ad Corinthios cap. 10. vers. 21. in illis verbis Apostoli Pauli: Non potestis calicem Domini bibere, & calicem demoniorum, non potestis mensam Domini participare, & mensam demoniorum. Quid appellatione Calicis Domini, & Mensæ Domini intelligit Apostolus? Respondent S. Cyprianus serm. de Lapsis; & S. Augustinus lib. 1. contra adversar. legis cap. 19. tom. 6. quod intelligebat de Sacrificio Missæ, in quo adstantes sumebant Corpus, & Sanguinem Domini de Mensa, & eos arguebat, ne deinde de Idolothytis manducarent. Et Cornelius à Lapide ad d. vers. 21. subdit, Concilium Tridentinum sess. 22. cap. 1. ex hoc loco docere, Eucharistiam esse Sacrificium, de ea enim Apostolum agere, non de Sacrificio Crucis patet, quia Crucis victima transit, & jam diu defuit: hic autem agit Apostolus de Sacrificio, cuius Corinthii in dies erant participes. Hoc idem sulcitur per

16 Quintum testimonium ex illis verbis Apostoli ad Hebræos cap. 13. vers. 10. Habemus Altare, de quo edere non habent potestatem, qui Tabernaculo deserunt. Quæ verba ibidem sic Tirinus commentatur Altare Sacerdotum, idest Sacrificiorum; non solius Crucis, ut volunt Heretici, sed & Eucharistie, & Missæ; hoc enim adhibebimus, & ex hoc edimus. De Crucis autem Sacrificio, jam à mille, & fere sexcentis annis perdo, quomodo edemus? Ita S. Chrysolomus, Theodoretus, Theophylactus, Anselmus, Scdulus, Primasius, Haymo, & passim Doctores. Cornelius autem à Lapide pariter & ipse sic

explicat: Habemus Altare, scilicet in quo offerimus Sacrificium Corporis, & Sanguinis Christi. Et paucis 19 interjectis addit: Nota metonymiam, qua continetur ponitur pro contento, scilicet Altare pro cibo, & Sacrificio Altari contento, & oblatore. Hinc patet Eucharistiam, & Missam esse Sacrificium: habet enim Eucharistia suum Altare; ubi autem est Altare, ibi necesse est ut sit Sacerdos pariter & Sacrificium; hæc enim tria sunt correlativa. Est igitur manifestum, quod Sancti Apostoli proferebant Sacrosanctum Eucharistiam esse Sacrificium, quod ipsi frequenter abant, offerentes Deo Corpus, & Sanguinem JESU CHRISTI sub speciebus Panis, & Vini consecratis juxta ipsius Redemptoris mandatum.

17 Sextum testimonium veritatis Eucharistici Sacrificii desumitur ex Liturgiis, quas ipsi SS. Apostoli suis Ecclesiis tradiderunt, & traditas Ecclesiæ custodierunt; & illas præcipue, quæ dicuntur Liturgiæ S. Petri, S. Matthæi, S. Marci, S. Jacobi, S. Barnabæ, S. Clementis, & S. Dionysii Areopagitæ, de quibus breviter hic aliqua attingemus; remittentes Lectorem ad Auctores tum antiquos, tum modernos, qui de Liturgiis ex professo tractant; de quibus in Bibliotheca Patrum novissima, pluribus in locis, ut in ejus Indecæ generali Verb. Liturgia. Eminent. Card. Bellarminus lib. 1. de Missa cap. 18. Emin. Card. Baronius in Annal. ad Annum 63. num. 17. Et Eminent. Card. Bona Rer. Liturgic. lib. 1. cap. 8. Illud advertentes, quod Liturgia est vox græca λειτουργία, quæ significat proprie, & strictè publicum munus, & aliquando usurpatur pro divinis Officiis, hymnis, & precibus; ut observat Magr. in Hierolexic. verb. Liturgia; adeo ut quando Patres Græci usi sunt hac voce, ad significandum Sacrificium Missæ, soliti fuerint addere mysticam Liturgiam; vel sacram Liturgiam, prout exemplis demonstrat prædictus Magr. Cæterum apud Latinos Patres per Liturgiam Missæ Sacrificium absolute intelligitur, ut quilibet videre potest apud S. Ambrosium Epist. 33. ad Marcellam, S. Augustinum serm. 251. de Temp. S. Alexandrum Epist. 1. c. 4. S. Damasum in Ponticali, S. Leonem Papam I. Epist. 81. cap. 2. Enoodium de Synod. atque Concil. Milevitanum cap. 12. Agathense cap. 21. & Romanum sub Symmacho in fine.

18 Prima itaque Liturgia vocatur S. Petri Apostolorum Principis, quam circa finem superioris sæculi Græcæ, & Latine edidit ex Codice manuscripto Cardinalis Sirleti, & notis illustravit doctissimus Vir Gulielmus Lindanus Episcopus Gandavensis, quæ nuper impressa est in novissima Bibliotheca Patrum tom. 2. pag. 14. Huic Liturgiæ ipsemet Lindanus addidit pro ea Apologeticum multa eruditione resectum; & quamvis eam non indubitatae fidei esse scribat Philippus Labbé tom. 2. Dissertat. in Bellarminum; atque prædictæ Liturgiæ multa fuisse à posterioribus inserta, & adtexta, idemque censet Emin. Cardin. Bona d. lib. 1. cap. 8. nihilominus, ut ipse purpuratus Auctor fatetur, negari non potest, quod S. Petrus aut voce, aut seripso primus Ecclesiæ Antiochenæ, deinde Ecclesiæ Romanæ Liturgiam aliquam tradiderit, & præscripserit ritus servandos in Sacrificio Missæ, ac preces recitandas; esto, quod major pars earum quæ in prædicta Liturgia legantur, vel immutata, vel addita à successoribus fuerint; & per consequens, quod ipse Princeps Apostolorum solitus fuerit Sacram agere, & Eucharisticum Sacrificium offerre. Hinc est, quod Joannes Mabillon in Liturgia Gallicana lib. 1. cap. 2. num. 2. ex Scripioribus Hispanicis antiquis hanc conclusionem deducit: Ordo Missæ, vel Oratationum, quibus oblata Deo Sacrificia consecrantur, primò à Sancto Petro esse institutus.

S. Matthæi Liturgia Æthiopsis relicta, (quia 23 ipse

Ipsæ in Æthiopia fidem prædicavit, ut testatur Martyrologium Romanum) & altera S. Marci, Alexandrinæ Ecclesiæ (cujus fuit primus Antistes) tradita, eandem veritatem confirmant, etsi plures seriptores velint; non omnia, quæ in ipsis Liturgiis leguntur, fuisse ab iisdem Sanctis Evangelistis composita. Fateatur tamen omnes, ab iisdem Sanctis Liturgiis ipsas prodidisse; & formam substantialem celebrationis Missæ eas continere circa materiam Corporis, & Sanguinis Christi; circa verba consecrationis, oblationis, & plurium aliarum orationum, & precum; ut legitur in eadem Liturgia Sancti Marci, impressa nunc in novissima Bibliotheca Patrum tom. 2. pag. 9.

At Divi Jacobi fratris Domini, Jerosolymorum Episcopi celeberrima omnium est Liturgia, & celebrandæ Missæ ordinatio; de qua satis sit transcribere sensum duorum Cardinalium Baronii, & Bonæ, & eorum verba referre. Itaque Eminentiss. Card. Baronius in *Analibus ad Christi an. 63. n. 17.* hæc habet: *Exstat ab eodem Jacobo sive Ecclesiæ tradita Sacrificii forma, nempe Missa; idque non ex apocryphis testatam reperimus, sed majorum auctoritate; certè si quis cum is conferat, que Cyrillus ejusdem Ecclesiæ Jerosolymorum Episcopus in suis Mystagogicis orationibus habet, planè cognoscet, ea ab ipsa Jacobi Missa esse accepta; ut illud, quod Sacerdos alta voce diceret, Surlum corda; & que de immensa gloria Dei præfari soleat ante Sacra mysteria; vel quod idem diceret: Orate pro Vivis, & Defunctis: deque eo, quod in clamarer Diaconus ante sumptionem divinarum Mysteriorum: Oculamini invicem in Oculo Sancto: atque ea accepturum intonare: Sancta Sanctis: Et de populo responderet: Unus est Sanctus, &c. Ac rursum quæ cantores inter sumptionem Sacre Eucharistiæ illud Psalmi 33. concinuerunt: Gustate, & videte, quoniam suavis est Dominus. Et alia hujusmodi; que omnia idem Cyrillus non aliunde, quam ex Jacobi Liturgia cognoscitur accepisse.*

Emin. autem Cardinalis bona refert plures Auctores de eadem Liturgia Divi Jacobi pro ejus veritate scribentes; & in d. lib. 1. *Rev. Liturgic. c. 8. n. 2.* ita prosequitur: *Scriptis de illa eruditissimam Epistolam ad Bertoldum Nibesium Leo Allatius in ejus Synnidiis editam pag. 176. qua eam ab Hæreticorum oppositionibus vindicat; & prolatis Antiquorum testimoniiis genuinum Jacobi factum esse demonstrat. Magni autem ponderis, ad ejus veritatem stabilendam, in primis est perpetua Ecclesiæ Græcæ traditio, que illam semper ut legitimam agnovit. Consentium Græcis Syri, qui teste Abrahamo Ecbeleni in notis ad Hebediesu de Scripioribus Chaldaicis pag. 135. asserunt, Sanctum Jacobum primum omnium Liturgiam scripsisse; & ad ejus normam ceteras institutas fuisse, idque confirmat Abraham, Joannis Maronis, qui intra sextum, & septimum vivebat seculum, aliorumque antiquorum testimonio; qui in ejus Liturgicæ commentariis affirmant, hanc traditionem ad ipsos per manus deducam à tempore Apostolorum, Accedunt traditioni ejusdem exemplaria in vetustissimis Codicibus exarata, & ex eorum Patrum excerptæ apud Allatium auctoritates ad Catholicæ fidei dogmata comprobanda. Synodus Trullana, can. 32. ejus testimonio utitur, ut resellat eorum errorem qui solam aquam in Sacrificio offerrebant. Manuel Malaxus in Homocanone cap. 220. Eam in usu fuisse ait, usque ad tempora Basilii Magni, ejusque meminit Proclus in Tractatu, De Traditione Divinæ Liturgiæ; & Cyrillus Jerosolymitanus multa ex ea transulit in quintam Catechesium Mystagogicam. Hucusque Cardinalis Bona; qui subinde retolvit objectiones, quæ sectarii conantur facere contra eandem Divi Jacobi Liturgiam, ex qua animis catho-*

licorum evidenter patet, ipsam Sanctum Apostolum, sicuti & alios, solemni ritu incrementum, & tremendum Sacrificium Missæ, celebrasse, atque aliis celebrandum tradidisse.

S. Barnabæ pariter Apostoli Liturgia hic etiam venit recolenda, de qua memoriam facit Alexander Monachus in ejus vita apud Metaphrasam. Sed quia non reperitur impressa unà cum aliis, creditur periisse, ut ait Emin. Bona lib. 1. cap. 8. n. 4.

S. Clementis verò, qui fuit discipulus Principis Apostolorum, celebrans est Liturgia, de qua ita sentit Emin. Card. Bellarminus de *Scriptorib. Ecclesiasticis. Anno 92. de S. Clemente Romano*, videlicet: *De Liturgia S. Clementis idem forè dicendum occurrit, quod de Liturgia S. Jacobi, eam verè Clementis esse, sed à posterioribus auctam. Credibile autem est, Clementem non ex proprio judicio, sed ex ritu, quem observari viderat à S. Petro, Liturgiam composuisse. Idem asserit Emin. Card. Baronius Anno 102. n. 23. & Card. Bona d. lib. 1. c. 8. n. 4. apud quos Auctores antiqui de eadem Liturgia Clementis differentes allegantur.*

S. Dionysii Areopagite denique Liturgiam supra dictis esse annexendam plerique existimant, quam ipse magnifico stylo describit cap. 3. *Ecclesiasticæ Hierarchie*. Cùm enim Sanctus iste fuerit Divi Pauli Apostoli discipulus, & Athenarum Episcopus, rationi consentaneum videtur, quod ab eodem Apostolo Missæ Sacrificii ritum, & cæremonia accepisset, à quo fide fuerat imbutus, illaque adhiberit in Sacrificando, & suis successoribus reliquerit adhibendas. Non me latet, diversos scriptores in dubium vertere, an omnia opera S. Dionysii ab ejus calamo prodierint, ut notat Eminentiss. Card. Bona d. lib. 1. cap. 8. n. 5. Sed erudita est Apologia P. Halloix Societatis Jesu, qua vindicat ab objectis opera ejusdem S. Dionysii Areopagite; que legitur impressa in principio ipsorum operum in *Bibliotheca Patrum novissima tom. 2. pag. 115.* Fortissimum itaque est fundamentum incrementi Sacrificii Missæ prædicta Liturgia S. Dionysii, qua certificamur, ipsam Sanctum summa pietate, & devotione Sacrosanctum Corpus, & Sanguinem Christi Litare confestim.

Septimum, & ultimum testimonium deprecamus ex decretis, & gestibus Sanctorum Pontificum, ac Sanctorum Patrum, & Ecclesiæ Doctorem, qui secundo, tertio, & quarto seculo de incremento Sacre Eucharistiæ Sacrificio absque ulla hæsitacione vel sanxerunt, vel locuti sunt. De Santo Anacleto Papa, electo anno Christi 103. habetur in Breviario Romano die 13. Julii, quod decrevit, *Ut in Missa, peracta consecratione, omnes communicarent.* De S. Thelephoro, qui fuit creatus Papa anno Christi 142. notum est omnium, quod ipse ordinaverit tres Missas celebrari in festo Natalis Domini, & quod in Sacrificio Missæ diceretur *Gloria in excelsis Deo*, ut scribit Eminent. Cardin. Baronius ad *Anun. 154. num. 2.* De S. Pio Papa primo, qui creatus fuit Anno Christi 158. narrat Breviarius Romanus die 11. Julii, quod *Panam statuit in Sacrosdotem, cujus negligentia de Sanguine Domini aliquid stillaverit, scilicet in Sacrificio Missæ.* Idem Sanctus scribens ad Justum Episcopum Viennensem Sacrificium Missam vocat, dicens: *Soror nostra Eupropia, sicut bene recordaris, titulum domus sue pauperibus assignavit; ubi nunc cum pauperibus nostris commorantur Missas agimus.* Ita Eminentiss. Cardin. Baronius Anno 34. num. 60. S. Anicetus electus Romanus Pontifex Anno Christi 167. invitavit S. Polycarpum Smyrnæ Episcopum, qui Romam venerat, ut Sacrificium Sacre Eucharistiæ offerret, teste Eusebio in *Hist. lib. 5. cap. 24.* relato per Cardin. Baronium Anno 46. num. 12. S. Cornelius Papa Anno Christi 254. scripsit ad Lepidicum Viennensem Episcopum his verbis: *Publio neque cryptis notioribus Missas agere Christianis licet: ut notat*

notat

notat idem Cardin. Baronius d. Anno 34. n. 60. & Tertullianus, qui florebat Anno Christi 230. in libro de *Velandis Virginib. cap. 11. in fine* affirmat, quod suo tempore in celebratione Matrimoniorum celebrabatur etiam Sacrificium Missæ, ut refert Card. Baronius Anno 57. n. 49. His addendi sunt S. Hippolytus Martyr, S. Ambrosius, S. Gregorius Nissenus, S. Augustinus, S. Joannes Chrysostomus, & alii præclari Ecclesiæ Doctores, qui suis scriptis eam illustrarunt in tertio, & quarto, ac quinto seculo; & expressè testificantur, Missam esse verum, & proprium Sacrificium, in quo offertur Deo Caro, & Sanguis JESU CHRISTI sub speciebus consecratis Panis, & Vini; quorum Doctorem verba recitat Emin. Card. Bellarminus d. lib. 1. d. Missa cap. 15. adeo ut, absque magna impudentia, Christianus homo de hac veritate non possit dubitare.

Tandem pro hac eadem infallibili, & de fide veritate faciunt etiam dicta Sanctorum Patrum, & decreta Summorum Pontificum primi, secundi, & tertii sæculi circa Vestes Sacras, quibus utebantur Apostoli, & Antistes, ac Sacerdotes eorum successores in Sacrificio Missæ, ad exemplum Sacerdotum tum Legis Moisaicæ, tum Legis naturæ, quibus Vestes distinctæ à profanis erant præscriptæ in Sacrificiis, ut pluribus cumulatim Auctoribus demonstrat Eminentiss. Cardinalis Bona d. lib. 1. *Rev. Liturgic. cap. 24. num. 1.* & Magr. in *Herolæic. Verb. Casula*. Quibus addere liceat donum illud celeste, quod Deipara dedit Sancto Hildebrando Archiepiscopo Toletano Anno 662. ob defensam eius Virginitatem contra hæreticorum calumnias, Planeta scilicet, que Casula Sacra, qua uteretur in solemnibus Missæ Sacrificiis; de quo munere testatur Mariana de *Rebus Hispanis lib. 6. cap. 10.* Eminent. Cardin. Baronius in *Annalibus ad Annum Christi 657. n. 46.* & in notis Martyrologii Romani die 23. Januarii.

Bagatta de *Admirandis lib. 1. cap. 1. Append. 1. n. 7.* & Ribadeneira in *Vita ejusdem Sancti Hildebrandi* si d. die 23. Januarii. Quæ quidem celestis Casula nunc servatur Ovieti, vulgò *Oviedo*, quæ est Urbs Hispaniæ Tarracconensis, in finibus Asturum, ab Alphonso V. Rege condita, & metropolis effecta, quo tempore Arabes Hispaniam occuparunt. Bagatta d. *Append. 1. n. 8.*

DECISIO XXX.

ARGUMENTUM.

De Victimâ, & Hostiâ, quæ immolatur in Missa. CHRISTUS propriè, & principaliter offertur in Sacrificio Missæ. Utrum etiam Suppositum Divinum cum Humanitate ejusdem CHRISTI? Panis, & Vini substantia an habeat rationem Victimæ in Missa? Et num etiam species Sacramentales? Referuntur Theologorum dicta; & solvuntur objecta.

SUMMARIUM.

- 1 Victimâ, seu Hostiâ oblata in Missa ad tria referri potest; quæ sint? & quomodo?
- 2 Christus propriè, & principaliter offertur tanquam Victimâ in Sacrificio Missæ.
- 3 Divinum Suppositum in Christo an offeratur in Missa?
- 4 Christus in sumptione Sacrificii destruitur quod ad est Sacramentale.
- 5 Panis, & Vini substantia an sit materia Sacrificii Missæ?
- 6 Species Sacramentales sunt pars Victimæ, & Hostiæ, quæ immolatur in Missa; quomodo?
- 7 Christus in Missa est tota, & integra Victimâ.
- 8 Victimâ in Missa oblata non est Christus nudè sum-

plus, sed ut unum compositum Sacramentale cum ipsis speciebus.

9 Sacrificium Missæ idem est cum illo, quod fuit immolatum in Cruce, quò ad substantialem individuum.

10 Substantia non variatur, licet varientur accidentia.

Ascendimus supra in Decisione VIII. hujus tractatus ad Sacrificii essentiam esse necessariam Victimam, seu Hostiam, quæ macetur, pluraque differunt circa nomina Victimam, & earum diversitatem tam in Lege naturæ, & Moysis, quam apud Gentiles; & innumis in Lege gratiæ, & Sanguinem Domini nostri JESU CHRISTI sub speciebus Panis, & Vini. In præsentibus, post firmatam veritatem, quæ de fide est, Sacrificii ejusdem Sacrosancti, quod offertur Deo in Missa, specialius agendum est de ipsa Hostiâ, & Victimâ, quæ in ipso Sacrificio immolatur.

Circa quam observare oportet (ut etiam notavimus in Decif. X. à num. 8. & seqq.) quòd in Sacro Mysterio Missæ tria reperiantur omnino distinguenda; quæ Symbolum habent Victimæ, atque Hostiæ, ob eorum destructionem, quæ fit in Missa; nam alias diximus, de essentia Hostiæ, seu Victimæ esse, ut destruat in signum supremi domini Majestatis Divinæ, & nostræ, retorqueque nostram subjectionis ad illud, ut latius in Decif. III. per totam. Hæc autem tria sunt, primò Panis, & Vinum, quorum substantia per consecrationem destruitur; secundò ipse Christus, qui per Verba consecrationis fit Sacramentaliter præsens sub speciebus consecratis; & tertio ipsæ Species Sacramentales, quæ permanent cum substantia Christi, & prius erant cum substantia panis, & vini.

Disputant igitur Theologi ex his tribus rebus, quemnam sit, quæ propriè offertur, & Sacrificatur in Missa, ut verè, & propriè dici possit Sacrificium? Et equidem absque ulla hæsitacione dicendum est, quòd ipse Christus est res, quæ propriè, ac principaliter offertur, & immolatur in Sacrificio Missæ. Hoc autem probatur auctoritate, & ratione. Auctoritas desumitur à Concilio Tridentino sess. 22. cap. 1. ubi de Christo loquens, inquit, quòd in Eucharistia novum instituit Pascha, seipsum ab Ecclesia per Sacrosdotum sub signis visibilibus immolandum.

Et idem Concilium 4. sess. 22. cap. 2. pariter dicit: *In divina hac Sacrificio, quod in Missa peragitur, idem ille Christus continetur, & incrementum immolatur, qui in ara Crucis semel seipsum crucemite immolavit.* Hoc eodem modo loquendi utuntur Sancti Patres, quos refert Suarez in 3. part. D. Thomæ tom. 2. disp. 75. sect. 1. dum dicitur, sacrificari, offerri, & immolari in Missa. Quòd si quis petat, an simul cum Humanitate in hoc Sacrificio offeratur etiam Suppositum Divinum? Respondet Martinus in 4. sentent. disp. 4. q. 4. num. 72. dicendum esse affirmative, sed eo modo, quòd fuit oblatum in Cruce; nempe per solam idiomatum communicationem; non per formalem actionis sacrificativæ subjectionem; implicat enim Suppositum Divinum esse capax mutationis, quæ ad Sacrificium requiritur, & significationis cultus Divini; nam hæc supponit inferioritatem ad Deum, quòd Divino Supposito convenire nequit.

Ratione etiam probatur, quòd ipse Christus est Victimâ, & Hostiâ, quæ in Missa offertur, & immolatur; siquidem cum Victimâ in Sacrificio sit destrueda, ut supra tetigimus, Christus in sumptione Sacramenti immutatur modo sufficienti ad Sacrificium; quia licet non destruat quoad esse simpliciter, sicut in antiquis Sacrificiis Victimâ macra-